

SAJÓ LÁSZLÓ (1956) Budapest

SAJÓ LÁSZLÓ

Lézungés vasárnap délelőtt

Jékely Zoltán: *Lézungés vasárnap délután*
című verse nyomán

Barcika, én: *agyonütött, vasárnap*
délelőtt, kétezertizenhat van;
két fiam ebéd előtt megsétáltat,
kuttyát, visznek, oldalt támogatnak.

Még mennyi idő, míg végre vége lesz?
Langyos patak csordogál combomon;
a pelenkán át nem be-, kivizelek,
nyálam csorog, mosolygok boldogan.

Fekete *tóban* életem *békanyál*,
haláliszapba bújt varangy vagyok;
fölém gyűlik és halállá összeáll,
leszek igazi, nem csak agyhalott.

Magam *árnyéka, csoszogok* két fiam,
emberek, halott az élők között;
nem tudom, hol vagyok, mi volt, lesz, mi van,
néznek rám: az élethez *mi közöd?*

Nem *tudom, ez ma van, ez a vasárnap*,
kétezertizenhat, vár az ebéd;
két fiam előtte még megsétáltat,
egyik versben, itt, nevemben beszél.

Fehér *bottal, hangtalanul füttyülve*
velem *csoszog* a halál, *öregúr*;
szeme hideg, üres; *szól*: itt feküdj le,
itt fordul, s néked véget ér az út.

S én csak állok a nagy út fordulóján,
minthogyha várnék valami csodát:
porból felkel, a világon is túl jár
az eltiport, öreg szarvasbogár.

A dőlt betűs szövegek Jékely Zoltán verséből.